

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **V. B.**, státní příslušnost Ukrajina
v ČR bytem x

zastoupen Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem
se sídlem Vyšehradská 27, 128 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2019, č. j. MV-22282-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále té „OAM“), ze dne 4. 1. 2019, č. j. OAM-1730-35/ZR-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena

lhůta k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci rozhodnutí, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 2 T 12/2009 (dále jen „trestní rozsudek“) pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu obchodování s lidmi dle § 232a odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. a) a odst. 3 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 5 let se zařazením do věznice s ostrahou.
3. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že dne 9. 8. 2013 bylo s žalobcem z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na datum zahájení řízení bylo v řízení postupováno podle znění zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015. Dne 9. 12. 2013 vydal OAM rozhodnutí č. j. OAM-1730-11/ZR-2013 o zrušení trvalého pobytu žalobce (dále jen „předchozí rozhodnutí OAM“). Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, žalovaná o odvolání rozhodla rozhodnutím ze dne 25. 11. 2014, č. j. MV-33854-3/SO-2014 (dále jen „1. rozhodnutí žalované“), kterým předchozí rozhodnutí OAM zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Žalovaná OAM vytkla, že při rozhodování vycházel ze stavu věci, který nebyl zjištěn tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti, když žalobce v době vydání rozhodnutí ještě neměl uveden záznam v Rejstříku trestů fyzických osob, a že nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů svého rozhodnutí.
4. OAM následně ve věci vydal prvostupňové rozhodnutí tak, jak je uvedeno v bodu 1. tohoto rozsudku. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím.
5. Žalovaná při rozhodování o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přisvědčila skutkovým zjištěním i právnímu posouzení věci OAM. Konstatovala, že OAM se v prvostupňovém rozhodnutí zcela vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k dopadu rozhodnutí do života žalobce. Sama se potom hodnocení dopadu podrobně věnovala a ztotožnila se se závěrem OAM, že prvostupňové rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova života. Žalovaná vypořádala i zbývající odvolací námitky žalobce a přesto, že shledala dílčí pochybení ze strany OAM, došla k tomu, že tato pochybení nezpůsobila nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě stručně popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že žalovaná pochybila, když prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
7. V *první námitce* namítal, že žalovaná nepostupovala v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když nepřezkoumala soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy v celém rozsahu, nikoli jen v rozsahu odvolacích námitek. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle kterého je správní orgán prvního stupně vázán právním názorem nadřízeného orgánu vysloveným v rozhodnutí o odvolání, kterým se ruší rozhodnutí prvního stupně a věc se vrací k novému projednání. Prvostupňové rozhodnutí nadto trpělo vadami odůvodnění použitého správního uvážení, protože bylo nezákonné.
8. V *druhé námitce* žalobce uvedl, že se OAM nevypořádal dostatečným způsobem s dopadem zrušení povolení k trvalému pobytu na rodinný život žalobce ve smyslu sociálním, když odkázal pouze na možnost žalobce přicestovat za rodinou, charakterizoval dopad jako dočasné odloučení a konstatoval, že výkon žalobcova trestu představoval tvrdší zásah do

jeho rodinného života. OAM se mylně domníval, že v případě zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci nic nebrání v získání jiného pobytového povolení, na jehož základě by mohl za rodinou přicestovat. Žalobce upozornil, že podmínkou vstupu občana Ukrajiny na území je mimo jiné splnění podmínky, že tento občan není osobou, na níž je v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) veden záznam pro účely odeprání vstupu v souladu s čl. 21 odst. 3 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Záznam je přitom veden zejména v případě příslušníka třetí země, který byl v členském státě odsouzen pro trestný čin, na který se vztahuje trest odnětí svobody ve výši nejméně jednoho roku. Není tak pravdou, že prvostupňové rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepředstavuje pro žalobce překážku v cestování za rodinou, OAM se nadto touto otázkou v prvostupňovém rozhodnutí ani nezabýval, což podle žalobce představuje závažnou vadu odůvodnění přiměřenosti dopadu zásahu. Žalovaná tedy pochybila, když se ztotožnila se závěrem OAM, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu neznamená zákaz pobytu žalobce na území. Žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí má co do výsledku povahu vyhoštění, měla proto být posuzována otázka, zda je vycestování cizince možné, zejména zda není dána překážka vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Tuto otázkou však OAM nevypořádal.

9. *Třetí námitkou* tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou legitimního očekávání, vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Porušení zásady legitimního očekávání spatřoval ve skutečnosti, že žalovaná nevytkla prvostupňovému rozhodnutí rozpor s právním názorem, který sama vyslovila v 1. rozhodnutí žalované. Argumentace žalované ohledně schopnosti žalobce se díky příznivému věku integrovat do společnosti v zemi původu, neobstojí, neboť není jasné, z jakého důvodu je pro věc relevantní, ani jak žalovaná k takovému závěru dospěla. Stejně tak je irelevantní argumentace žalované ohledně původu rodinných příslušníků žalobce. Skutečnost, že jsou jeho rodinní příslušníci ukrajinského původu nelze přičítat k tíži žalobce. Žalovaná i OAM nadto nezohlednily dostatečně délku pobytu žalobce v ČR.
10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná k *první žalobní námitce* uvedla, že v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu v řízení o odvolání přezkoumala soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost prvostupňového rozhodnutí přezkoumala jen v rozsahu odvolacích námitek. Tuto skutečnost žalovaná uvedla na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí.
12. K *druhé žalobní námitce* konstatovala, že zařazení do Schengenského informačního systému je dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spjato s rozhodnutím o správním vyhoštění. V projednávané věci bylo rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, nikoli o jeho správním vyhoštění.
13. Ke *třetí žalobní námitce* uvedla, že OAM se v prvostupňovém rozhodnutí podrobně zabývalo jeho dopadem do soukromého života žalobce, a to na stranách 3 až 9. Stejně tak se jím zabývala žalovaná, jejíž závěry byly řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněny.
14. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

15. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť jsou součástí spisového materiálu žalované, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.
16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 89 odst. 2 věty první, druhé a třetí před středníkem správního řádu v rozhodném znění odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.
19. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění Ministerstvo (vnitřně) platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let.
20. Soud nevešel na *první žalobní námitku*, brojící proti údajnému porušení § 89 odst. 2 správního řádu ze strany žalované. Z ustálené judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45 nebo recentní rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 As 232/2017-105) vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být zřejmý zejména průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí do skutkového a právního kontextu. Dále musí být patrné, jakým způsobem naložil odvolací správní orgán s odvolacími námitkami účastníka řízení, případně proč považuje jeho argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou. Musí být též zřejmé, podle které právní normy odvolací správní orgán rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
21. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná zabývala dosavadním průběhem správního řízení před OAM, a podle které právní normy o odvolání rozhodovala. Žalovaná také řádně vypořádala žalobcovy odvolací námitky, ke každé z nich se podrobně vyjádřila (viz str. 5 až 9 žalobou napadeného rozsudku), odůvodnila, proč jim nepřisvědčila, případně prisvědčila-li jim, pak proč neshledala jejich vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná se s právním posouzením věci ze strany OAM ztotožnila, když ve shodě s ním došla k závěru, že jsou splněny obě podmínky pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění. Zejména obdobně jako OAM posoudila, že prvostupňové rozhodnutí neznámá nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, a konstatovala, že k otázce dopadu rozhodnutí do žalobcova života OAM vyjádřil zcela vyčerpávajícím způsobem. Z hlediska přezkumu zákonnosti prvostupňového rozhodnutí se žádná další otázka k přezkoumání nenabízí, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo založeno právě na správním uvážení ohledně přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do žalobcova života. Vady řízení nebyly

z obsahu správního spisu zjištěny. Soud proto uzavírá, že § 89 odst. 2 správního řádu nebyl ze strany žalované porušen.

22. Ke *druhé žalobní námitce* soud opětovně poukazuje na závěry žalobou napadeného rozhodnutí, podle kterých se OAM k přiměřenosti dopadu prvostupňového rozhodnutí do žalobcova života vyjádřil zcela vyčerpávajícím způsobem, a z nichž vyplývá, že se žalovaná zcela ztotožnila s názorem OAM. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se přitom podává, že se OAM otázkou přiměřenosti dopadu podrobně zabýval (viz str. 3 až 9 prvostupňového rozhodnutí), stejně tak se k ní detailně vyjádřila i žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí (viz str. 4 až 9 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud považuje způsob, jakým se OAM i žalovaná s touto otázkou vypořádaly, vzhledem k jejich rozsáhlé řádně odůvodněné argumentaci, v níž vyšly také z relevantní judikatury správních soudů, za plně dostačující, jejich posouzení přisvědčuje a v podrobnostech na jejich závěry odkazuje. Pro úplnost pak zdůrazňuje, že je třeba na správní rozhodnutí orgánů obou stupňů podle ustálené judikatury správních soudů třeba nahlížet jako na jeden celek, obě správní rozhodnutí jsou tak zcela souladná se zákonem.

23. K námitce žalobce, že pro něj zrušení povolení k trvalému pobytu představuje překážku v cestování za rodinou, neboť bude zapsán v SIS, soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců se zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu cizince podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců nespojuje zařazení cizince do SIS. Zákon tak činí v ustanovení § 119 odst. 1 rozhodného znění, tedy, jak správně podotkla žalovaná ve vyjádření k žalobě, v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění cizince. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Předmětem řízení ve věci žalobce bylo zrušení trvalého pobytu, tedy nejvyššího pobytového oprávnění cizince na území. Nadto z důvodu tak závažného, jakým je pravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 5 let do věznice s ostrahou za spáchání úmyslného trestného činu obchodování s lidmi, tedy trestné činnosti, která je svou povahou velmi závažná a společensky nebezpečná. Soud k tomu opětovně zdůrazňuje, že trvalý pobyt je nejvyšším pobytovým oprávněním cizince na území a nepochybně není v zájmu České republiky, aby držitelé tohoto výsostného oprávnění byly osoby, které se dopouští závažné úmyslné trestné činnosti. Žalobce zcela pomíjí důvod, pro který byl nejvyššího pobytového statutu zbaven.

24. Není tedy pochybením OAM, že se otázkou záznamu v SIS z hlediska možného budoucího pobytového oprávnění žalobce na území nezabýval. Ze shora uvedených důvodů nelze ani přisvědčit žalobci, že by v budoucnu nemohl navštívit svou rodinu na území, pokud ovšem splní náležitosti daného žádaného pobytového oprávnění. Soud tak plně vešel na stanovisko OAM a žalovaného, že zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu neznamena zákaz jeho styku s rodinnými příslušníky, který se ostatně může uskutečnit v zemi původu, nemusí k němu nutně docházet na území ČR. Žalobce si měl a mohl být vědom toho, že jím páchaná závažná trestná činnost může mít dopad do jeho soukromého a rodinného života a tedy mít vliv na soužití s nejbližšími osobami či osobami, se kterými si vytvořil na území České republiky vazby. Je zcela na odpovědnosti žalobce, že páchal trestnou činnost a lze jen uzavřít, že nebýt jednání žalobce, nebyl by důvod pro zahájení řízení z moci úřední a vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

25. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, který v souvislosti s pácháním trestné činnosti cizincem uvážil „...se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I

když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (být v menší míře), přičemž se nevycerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“

24. Ze shora uvedených důvodů soud odmítá i námitku žalobce, že má žalobou napadené rozhodnutí povahu vyhoštění. Ze stejných důvodů nebyl OAM povinen posuzovat otázku možnosti vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, kterou je třeba posoudit v případě správního vyhoštění dle § 120a zákona o pobytu cizinců nikoli zrušení trvalého pobytu jak tomu bylo u žalobce.
25. Soud neshledal opodstatněnou ani na *třetí žalobní námitku*, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Soud porušené této zásady neshledal. Je tomu tak proto, že pokud žalovaná v 1. rozhodnutí vytkla OAM nepřezkoumatelnost v otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, zavázala jej k nápravě a OAM své pochybení napravit, nemůže být takový postup v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Pro úplnost soud uvádí, že argumenty žalované, proti nimž žalobce v třetí žalobní námitce brojil, jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39 k posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince uvedl, že je třeba (mimo jiné) zabývat se věkem dotčeného cizince, rozsahem a intenzitou vazeb na hostitelský stát, a právě to žalovaná učinila. V rozporu s obsahem odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je pak tvrzení žalobce, že OAM a žalovaná nezohlednily délku jeho pobytu na území ČR. Žalovaná tak učinila na straně 5 a 8 žalobou svého rozhodnutí, OAM pak na straně 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí.
26. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 24. března 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu